
Magyari Tivadar

DEMÉNY PÉTER

VISSZAFORGATÁS

Minden ott kezdődött, hogy alvó szívem meggyulladott, s jól emlékszem, pont azután történt, hogy égő pipám kialudott, és ha már erről kezdem mesélni, talán vissza kell kanyarodni egészen addig, hogy befordultam a konyhára, rágyújtottam a pipára, azaz rágyújtottam volna, ha az már nem *égett* volna, a pipám javában égett, ma már azt is tudom, akkor nem foglalkoztam ezzel, az ember *olyankor* nem *foglalkozik* ilyesmikkel, hogy nem is mentem én avégett: azért mentem, mert megláttam, hogy odabent egy szép leány van, és alvó szívem meggyulladott, de ez egy kicsit később lehetett, mert először az *történt*, hogy tüzet rakott Eszemadta, lobogott is, amint rakta, hát még a két szeme párja?!, neki mind a két szemének volt párja, az egyiknek is, a másik szemének is, és akkor gyorsan követték egymást a dolgok: én beléptem, ő rám nézett, aligha meg nem ígézett, szóval a pipám, ahogy mondtam már, az javában égett, amikor befordultam a konyhára, úgyhogy nem is mentem én avégett, azért mentem, mert odabent egy szép leány van, de nem is tudom, miért mentem volna, mert *eleve* nem mehet az ember avégett, hogy *valahol* odabent egy szép leány van, mert ezt *nem tudhatja* addig, amíg *meg nem látja*, és ha akkor én őt, ott, a konyhában, vagy inkább még jóval a befordulás előtt, tehát nem a konyhában, hanem a konyha előtt nem látom meg, hiába van ott, hiába rakja, hiába lobog, amint rakja, hiába a két szeme párja és nagy a lángja, én se nem fordulok be a konyhára, se nem gyújtok rá a pipára, azaz rá nem gyújtottam volna úgyse, mert a pipám javában égett, avégett végképp nem mentem volna, és, mondom, ha nem láttam volna meg, hogy odabent egy szép leány van, én nem beléptem volna, ő nem rám nézett volna, sem aligha meg nem ígézett volna, de, röviden szólva, megláttam, és akkor már ilyenkor nálam mese nincs: befordulok, rágyújtok, még akkor is, ha javában ég, de akkor ott én nem is avégett, röviden mondva: rakott, adta az eszem, lobogott is, a szeme párja, nézett, meg nem ígézett, aligha, alvó szívem meggyulladott: de ez csak azután következett, hogy az égő pipám kialudott, viszont nem pusztán attól gyulladott meg az alvó szívem, hogy az égő pipám kialudott, mert az

életben egy alvó szív csak *annyitól* nem gyullad meg, hogy *közvetlenül* előtte egy égő pipa kialszik, hát egy *dolog* különben is mindig akkor gyullad meg, amikor mellette egy másik dolog *javában* ég, és nem akkor, amikor az *javában* kialudott, szóval nem ettől gyulladott meg, ahhoz még valami másnak is meg kell történnie, nem?!, ez lehetett talán az aligha meg nem ígérés, szóval, még egyszer, most már utólag, higgadtan, végiggondolva mindezt: alvó szívem meggyulladott, égő pipám kialudott, aligha meg nem ígézett, én beléptem, ő rám nézett, annak volt ám nagy a lángja, hát még a két szeme párja?!, lobogott is, amint rakta: tüzet rakott *eszemadta*, hogy odabent egy szép leány van, azért mentem, mert *megláttam*, nem is mentem én avégett: a pipám *javában* égett, hogyha már nem égett volna, azaz rágyújtottam volna, rágyújtottam a pipámra, befordultam a konyhára.